

Ἡ ἔκφρασις τῆς φωνῆς τῆς Αἰκατερίνης ἦτο εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὰς φράσεις τῆς, διότι ἐνῶ αὐταὶ ἦσαν ἐπιτακτικαί, ἡ φωνὴ ἦτο σχεδὸν ἱκετευτικὴ.

— Τὸ θέλετε; ἀπεκρίθη ὁ δούξ μειδιδῶν.

— Ναί, τὸ θέλω, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη, πᾶσα δὲ θυσιὰ μοὶ εἶναι εὐκόλος, ὅπως ἐπιτύχω τοῦ σκοποῦ μου.

— Ἀ! ἄ! εἶπεν ὁ Φραγκῆκος. Διάβουλε!

— Ναί, ναί, ἀγαπητὸν τέκνον' εἶπατε τί ἀπαιτεῖτε, τί θέλετε; ὁμιλήσατε, διατάξατε!

— Ὡ! μητέρο μου! εἶπεν ὁ Φραγκῆκος, σχεδὸν τεθορυβημένος ἐκ τῆς πλήρους νίκης, ἥτις δὲν τῷ ἐπέτρεπε νὰ φανῇ νικητῆς αὐστηρὸς.

— Ἀκούσατε, υἱέ μου, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη με θυπευτικωτάτην φωνήν· δὲν θέλετε, βεβαίως νὰ πνίξετε ἐν βασιλείῳ εἰς τὸ αἷμα· εἶναι ἀδύνατον. Δὲν εἰσθε οὔτε κακὸς Γάλλος, οὔτε κακὸς ἀδελφός.

— Ὁ ἀδελφός μου με ὕβρισε καὶ οὐδὲν πλέον ὀφείλω πρὸς αὐτόν, οὔτε ὡς ἀδελφόν μου, οὔτε ὡς βασιλέα μου.

— Ἀλλὰ πρὸς ἐμέ, Φραγκῆσκε, πρὸς ἐμέ; κατ' ἐμοῦ δὲν ἔχετε παράπονα.

— Ἐχω, κυρία, διότι μ' ἐγκαταλείψατε, ἀπήντησεν ὁ δούξ, νομίζων, ὅτι ὁ Βουσύ ὑπῆρχεν ὀπισθεν τοῦ παραπετάσματος καὶ τον ἤκουεν.

— Ἀ! θέλετε τὸν θάνατόν μου; εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη με φωνὴν θλιβεράν. Ἐστω! θ' ἀποθάνω, ὡς ὀφείλει ν' ἀποθνήσκῃ πᾶσα μήτηρ, ἥτις βλέπει τὰ τέκνα τῆς ἀλληλοσφάζόμενα.

Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ Αἰκατερίνη οὐδεμίαν εἶχεν ἐπιθυμίαν ν' ἀποθάνῃ.

— Ὡ! μὴ το λέγητε, κυρία, συντρίβετε τὴν καρδίαν μου, ἀνέκραξεν ὁ Φραγκῆκος, τοῦ ὁποίου ἡ καρδιά δὲν ἦτο συντετριμμένη.

Ἡ Αἰκατερίνη διελύθη εἰς δάκρυα.

Ὁ δούξ ἔλαβεν αὐτῆς τὰς χεῖρας καὶ προσεπάθησε νὰ τὴν καθησυχάσῃ, ρίπτων πάντοτε ἀνήσυχα βλέμματα πρὸς τὸ παραπέτασμα.

— Ἀλλὰ τί θέλετε; εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη ὀρίσατε τοῦλάχιστον τὰς ἀπαιτήσεις σας, ὅπως γινώσκωμεν τινὰ πράξωμεν.

— Τί θέλετε ὑμεῖς; ἄς ἴδωμεν μητέρο μου, καλήσατε, σὰς ἀκούω.

— Ἐπιθυμῶ νὰ ἐπιστρέψῃτε εἰς τοὺς Παρισίους, φίλτατον τέκνον, ἐπιθυμῶ νὰ ἐπανέλθῃτε εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ βασιλέως ἀδελφοῦ σας, ὅστις ἀνοίγει ὑμῖν τὰς ἀγκάλας του.

— Ἀ! διάβουλε! ἐννοῶ κάλλιστα, κυρία· δὲν μοι ἀνοίγει αὐτὸς τὰς ἀγκάλας του, ἀλλ' ἡ αἰωρητὴ γέφυρα τῆς Βασιλῆας.

— Ὅχι, ἐπιστρέψατε, καί, μὰ τὴν τιμὴν μου, μὰ τὴν ἀγάπην μου ὡς μητρός, μὰ τὸ αἷμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ—ἡ Αἰκατερίνη ἐποίησατο τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ—θέλετε γίνεαι δεκτὸς ὑπὸ τοῦ βασιλέως, ὡς ἐὰν ὑμεῖς ἦσθε ὁ βασιλεὺς καὶ ἐκεῖνος ὁ δούξ δ' Ἀνζιού.

Ὁ δούξ εἶχε προσηλώσει ἐπιμόνως τὸ βλέμμα του ἐπὶ τοῦ παραπετάσματος.

— Δέχθητε, ἐξηκολούθησεν ἡ Αἰκατε-

ρίνη, δέχθητε, υἱέ μου· θέλετε καὶ ἄλλας ἐπιχορηγήσεις, θέλετε σωματοφύλακας;

— Ἀ! κυρία, ὁ υἱός σας μοὶ εἶχε δώσει τιμητικὴν φρουράν τοὺς εὐνοουμένους του.

Μὴ ἀποκρίνεσθε τοιοιτοτρόπως· ὑμεῖς αὐτὸς θὰ ἐκλέξητε τοὺς σωματοφύλακας σας· ἐὰν θέλητε καὶ ἀρχηγὸν τῶν σωματοφύλακων, ἔστω τοιοῦτος ὁ κύριος δὲ Βουσύ.

Ὁ δούξ, κλονισθεὶς ἐκ τῆς τελευταίας ταύτης προσφοράς, ἐκ τῆς ὁποίας ἐφρόνει ὅτι ὁ Βουσύ ἤθελε συγκινηθῇ, ἔριψε τελευταῖον βλέμμα πρὸς τὸ παραπέτασμα, φοβούμενος, ὅτι ἤθελεν ἰδεῖ τὸν Βουσύ ὠργισμένον.

Ἀλλ' ὧ ἐκπληξίς! εἶδεν ἀπ' ἐναντίας, τὸν Βουσύ γελῶντα, χαίροντα καὶ ἐπιδοκιμάζοντα, δι' ἐπανειλημμένων κινήσεων τῆς κεφαλῆς του.

— Τί τοῦτο σημαίνει; εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βουσύ ἤθελε μόνον τὸν πόλεμον, ὅπως γενῇ ἀρχηγὸς τῶν σωματοφύλακων μου;

— Λοιπόν, εἶπε μεγαλοφώνως καὶ ὤσει ἐρωτῶν ἑαυτόν, πρέπει νὰ δεχθῶ;

— Ναί, ναί, ναί, ἔνευσεν ὁ Βουσύ, διὰ τῶν χειρῶν, τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὤμων.

— Πρέπει, ἐξηκολούθησεν ὁ δούξ, νὰ ἐγκαταλείψω τὴν Ἀνδεγαυίαν καὶ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τοὺς Παρισίους;

— Ναί, ναί, ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ Βουσύ μετ' αὐξούσης ἐπιδοκιμαστικῆς θέρμης.

— Ἀναμφιβόλως, ἀγαπητὸν τέκνον, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη· εἶναι λοιπόν, τόσῳ δύσκολον νὰ ἐπιστρέψῃτε εἰς τοὺς Παρισίους;

— Μὰ τὴν πίστιν μου, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ δούξ, οὐδὲν πλέον ἐννοῶ. Εἶχομεν συμφωνήσῃ ν' ἀποποιηθῶ τὰ πάντα καὶ τώρα μοὶ συμβουλεύει εἰρήνην καὶ περιπτύξεις.

— Λοιπόν, ἠρώτησεν ἡ Αἰκατερίνη ἐν ἀδημονίᾳ, τί ἀποκρίνεσθε;

— Μητέρο μου, θὰ σκεφθῶ, εἶπεν ὁ δούξ, ὅστις ἤθελε νὰ λάβῃ ἐξηγήσεις παρὰ τοῦ Βουσύ διὰ τὴν ἀνακολουθίαν του, καὶ αὐρίον...

— Πικραδίδονται, ἐσκέφθη ἡ Αἰκατερίνη. Ἐκέρδισα τὴν μάχην.

— Ἰσως ὁ Βουσύ ἔχει δίκαιον, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ δούξ.

Μήτηρ καὶ υἱός· ἀπεχωρίσθησαν, ἀφοῦ ἀμοιβαίως ἐνηγκαλίσθησαν.

ΕΕ'

Πῶς ὁ Μονσορώ ἤνοιξεν, ἔκλεισε καὶ πάλιν ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του, τὸ ὁποῖον ἀπεδείκνυνεν ὅτι δὲν ἦτο νεκρός.

Καλὸς φίλος εἶναι γλυκὺ πράγμα, τόσῳ μᾶλλον γλυκὺ, ὅσῳ εἶναι σπάνιον.

Ὁ Ρεμῆ οὕτως ἐσκέπτετο, ἐνῶ ἔτρεχεν εἰς τοὺς ἀγροὺς ἐπὶ τινος τῶν καλλιτέρων ἵππων τῶν ἱπποστασιῶν τοῦ πρίγκηπος.

— Ἀγαπῶ πολὺ τὸν κύριον δὲ Βουσύ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ὡδουίνος, ἐπίσης δὲ

ὁ κύριος δὲ Βουσύ με ἀγαπᾷ θερμῶς, ὡς πιστεύω. Ἐνεκα τούτου, εἶμαι σήμερον τόσον εὐθυμος, διότι εἶμαι εὐτυχὴς δι' ἀμφοτέρους ὑμᾶς.

Ὁ Ρεμῆ, ταῦτα σκεπτόμενος, ἐπλησίαζεν εἰς τὸν τοῖχον τοῦ κήπου.

Αἶφνης ὁ ἵππος του ἐσταμάτησε με τοὺς ρώθωνας ἠνεφωμένους καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀτενεῖς, ὥστε, παρ' ὀλίγον, ὁ Ρεμῆ ἐπιπτεν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τοῦ Μαθιδράτου.

Τοιοῦτο ἔφερεν ὄνομα ὁ ἵππος.

Ὁ Ρεμῆ, τὸν ὁποῖον ἡ ἀσκήσις εἶχε καταστήσει δεξιὸν ἱππέα, ἐβύθισε τοὺς πτερινιστήρας του εἰς τὰς πλευρὰς τοῦ ἵππου, ἀλλ' ὁ Μαθιδράτης δὲν ἐκινήθη· ἴσως εἶχεν ὀνομασθῇ οὕτως, ἔνεκα τῆς ὁμοιότητος τοῦ ἐπιμόνου χαρακτῆρός του πρὸς τὸν χαρακτῆρα τοῦ βασιλέως τοῦ Πόντου.

Ὁ Ρεμῆ, ἐκπλαγείς, ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ ἔδαφος, ὅπως ἴδῃ ὁποῖον πρόσκομμα ἀνεχάιτιζε τὸν ἵππον του, πλὴν δὲν εἶδεν ἢ εὐρὺν λάκκον αἵματος, τὸ ὁποῖον, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀπερρόφον ἢ γῆ καὶ τὰ φυτὰ.

— Καλέ! μήπως ἐδῶ ὁ κύριος δὲ Σαίν-Λὺκ διετρύπησε τὸν κύριον δὲ Μονσορώ; ἀνεφώνησεν.

Ὁ Ρεμῆ ἀνήγειρε καὶ ἔφερε τοὺς ὀφθαλμοὺς περὶ ἑαυτόν.

Εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων καὶ ἐπὶ σωροῦ λίθων, εἶδε δύο κνήμας ἀκάμπτους καὶ σῶμα μᾶλλον αὐτοῦ ἀκαμπτον.

— Καλέ! ὁ Μονσορώ! εἶπεν ὁ Ρεμῆ· Ἐρθάδε κεῖται ὁ Νεμρώδ. Ἐὰν ἡ χήρα ἀφίη αὐτόν τοιοιτοτρόπως ἐκτεθειμένον εἰς τοὺς κόρακας καὶ τοὺς γύπας, τοῦτο εἶναι καλὸς οἰωνός δι' ἡμᾶς.

Ὁ Ρεμῆ, ἀφιππεύσας, προὐχώρησε βήματά τινα πρὸς τὸ σῶμα τοῦ ἀρχικονηγού.

Ἐπεται συνέχεια.

Δμλ.

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΤΑΦΟΣ

[Διήγημα Évariste Carrance].

Α'

Μεταξὺ τῶν κωμοπόλεων Μοντοριλλιὸν καὶ Βελλάχης ὑπῆρχε, κατὰ τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα, μεγαλοπρεπὴς τις ἔπαυλις, ἀνήκουσα εἰς τὸν βαρῶνον Δὲ Λαβαλέρ, ὅστις διαρκῶς κατόικει ἐν αὐτῇ.

Ἦτο ἐξήκοντα καὶ πλέον ἑτῶν, καὶ ἐν τούτοις οὐδέποτε παρητήθη τῶν μακρῶν περιπάτων καὶ τοῦ κυνηγίου.

Μεταξὺ τῶν πολυαριθμῶν ὑπηρετῶν του συγκατελέγετο καὶ ἡ οἰκογένεια Δουινώ, ἥτις πρὸ πολλῶν ἑτῶν εἶχεν εἰσελθεῖ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βαρῶνον καὶ τὴν ὁποίαν οὗτος ἐξαίρετικῶς ἠγάπα.

Ἡ οἰκογένεια αὕτη συνέκειτο ἐκ τριῶν μελῶν· τοῦ πατρὸς Δουδοβίκου, γέροντος ἐβδομηκονταετοῦς, ἐργάτου ἀγαθοῦ καὶ ἀκεραίου χαρακτῆρος, τῆς συζύγου του Γερτρούδης, ἀγαθῆς ἐξηκοντούτιδος γραιάς, τὴν ὁποίαν ἐβλεπέ τις πάντοτε νή-

θουσάν ἐν τινὶ γωνίᾳ τῆς οἰκίας, καὶ τῆς θυγατρὸς των Μάρθας, ὠραίας καὶ δροσερᾶς νέας, μόλις εἰκοσὶν ἀνοίξεις ἀριθμοῦσης.

Ἡ Μάρθα τοσοῦτον ἡγάπα τοὺς γονεῖς της, ὥστε, χάριν αὐτῶν, ἐθυσίαζε τὰ πάντα.

Ὁ γέρον Λουνὼ ἡγάπα ἐπίσης τὴν θυγατέρα του καὶ εἶχε κατὰ νοῦν νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν διὰ σύζυγον τὸν καλλίτερον νέον τοῦ χωρίου, τὸν κῦρ *Ἡλίου*, τὸν ἀρχιποκόμον τοῦ βαρώνου.

Ἡ καλλονὴ τῆς νέας εἶχε καταγοητεύσει ἀληθῶς τὸν *Ἡλίαν*· ἀλλ' ἡ Μάρθα, ὥσει προαισθανομένη ἀπεικτατόν τι, ἐβδελύσσετο αὐτὸν ἀπὸ καρδίας, καίτοι ὁμολογουμένως ἦτο νέος ὠραῖος ἐξωτερικῶν καὶ κοσμίας συμπεριφορᾶς.

Εἶχεν ὁμως ἐν ἐλάττωμα καὶ τοῦτο ἐφόβιζε τὴν Μάρθαν. Ἦτο εἰς ἄκρον ὑπερήφανος.

B'

Ὀλίγον μικρὰν τῆς οἰκίας τοῦ βαρώνου Δὲ Λαβαλιέρ ἔκειτο ὁ *Λευκὸς Τάφος*, μέρος τι ἄγριον καὶ ἀλλόκοτον, περὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε παράδοξός τις παραδόσις· ἐλέγετο δηλαδὴ ὅτι, καθ' ἣν ὥραν οἱ ζῶντες παραδίδονται εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως, οἱ νεκροὶ ἐγείρονται καὶ χορεύουσι περὶ αὐτοῦ.

Πᾶς δὲ ὁδοιπόρος, ὅστις ἔμελλε νὰ διέλθῃ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου τὸ κατηραμένον ἐκεῖνο μέρος, ἐπέστρεφεν ἔντρομος, ἀκούων παρὰ τῶν χωρικῶν τὴν ἐξῆς ἀλλόκοτον καὶ τρομερὰν ἱστορίαν:

• Ἡμέραν τινὰ ὁμᾶς τις ἀθιγγάνων ἔστησε τὴν σκηνὴν τῆς πλησίον τοῦ *Λευκοῦ Τάφου*. Ἡ ὁμᾶς αὕτη ἦτο πολυάριθμος καὶ ὡς ἐκ τούτου οἱ κάτοικοι τῶν πέριξ χωρίων ἤρξαντο ν' ἀνησυχῶσιν.

Οἱ φόβοι των οὗτοι δὲν ἐβράδυνον νὰ ἐπαληθεύωσι· διότι μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς των οἱ πλάνητες οὗτοι ἤρξαντο νὰ διαπράττωσι κατὰ τὰ περὶ χωρὰ ἐκεῖνα διαφόρους ληστείας καὶ φόβους.

Ὅθεν οἱ χωρικοὶ ἤρξαντο νὰ σκέπτωνται περὶ τοῦ πρακτέου, διότι ἕκαστος ἐφοβεῖτο καὶ περὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς του.

Πεντακόσια μέτρα μακρὰν τῆς Βελλάχης κατ' ὅκει γέρον τις, ὅστις ἐνομιζέτο ὡς ἅγιος ἄνθρωπος· διὸ πάντες ἀπεκάλουν αὐτὸν *πατοδύναμον*, καὶ ἐπιστεύετο γενικῶς ὅτι ἤρχετο εἰς συνομιλίαν μετ' ἀοράτων πνευμάτων.

Ὅθεν οἱ πρόκριτοι τῶν χωρίων ἐκείνων ἔσπευσαν αὐθρεῖ πρὸς αὐτὸν ὅπως συμβουλευθῶσιν αὐτοῦ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀπαλλαγῆς των ἐκ τοῦ ἐπικειμένου ἐκείνου κινδύνου. Ὁ ἅγιος ἐκεῖνος ἄνθρωπος ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐγονυπέτησεν εὐσεβῶς ἐνώπιον ἐσταυρωμένου τινός.

— Κύριοι, εἶπεν αὐτοῖς, ἀφοῦ ἐδεήθην μετὰ κατανύξεως, ἐπανέλθετε ἥσυχοι εἰς τὰς ἐστίαις σας, διότι αὐριοὶ δὲν θὰ ὑπάρχωσι πλέον οἱ κακοῦργοι ἐκεῖνοι.

Οἱ ἀναθοὶ γωρικοὶ ἠθέλησαν νὰ ζητή-

σωσι σαφεστέρως πληροφορίας, ἀλλ' ὁ γέρον ἠρνήθη ἐπιμόνως.

— Εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, εἶπε, τὸ πᾶν εὐδοῦται διὰ τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς ἐπιεικειᾶς τοῦ Θεοῦ.

Μίχ ὦρα μετὰ τὸ μεσονύκτιον εἶχεν ἤδη σημάνει. Βαθεῖα σιγὴ ἐπεκράτει ἐν τοῖς πέριξ χωρίοις καὶ μόνον ἀμυδρόν τι φῶς ἐφάνετο ἀνὰ μέσον τῶν χαράδρων τῶν παρθύρων τοῦ μονήρους οἰκίσκου τοῦ ἐρημίτου.

Ὁ ἅγιος ἄνθρωπος προσήχετο. Αἰφνης ἡγέρθη· ἡ κατάλευκος κόμη του ἀπήστραπτεν ὡς αἱ ἀκτῖνες τῆς ἀργυροχρόου σελήνης, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθηροβόλουν ὡς τίγρεις, καὶ ἡ χεὶρ του, στιβαρὰ ὡς τριακονταετοῦς νέου, ἤρπασεν ἕκ τινος γωνίας τοῦ κελλίου του μέγαν τινὰ ἐσταυρωμένον καὶ ἐξῆλθε εἰς τὴν ὁδόν, φωτιζομένην ὑπὸ τοῦ ὠχροῦ τῆς σελήνης φωτός.

Ὁ *Λευκὸς Τάφος* εἶνε ἀπότομος καὶ ἀχανὴς τις κρημνός, οὗτινος τὸ ἀπέραντον βάθος σκοτίζει τὸ βλέμμα τοῦ θεατοῦ.

Περίξ τοῦ κρημοῦ τούτου, εἰς ἀπόστασιν τριάκοντα ἀπ' αὐτοῦ μέτρων, εἶχον ἐστημέναις τὰς σκηνάς των οἱ ἀθλοὶ ἐκεῖ ἀθιγγάνοι.

Ὁ ἐρημίτης ἐντὸς ὀλίγου ἐφθασεν ἐκεῖ καὶ διηυθύνθη πρὸς τὰς σκηνάς. Τὸ πᾶν ἐκοιμάτο. . .

Ἐδίστασεν.

— Ἐμπρός, τῷ εἶπε φωνὴ τις, ἐμπρός, τέκνον μου.

— Θεέ μου! εἶπεν ὁ γέρον, γεννηθῆτω τὸ θέλημά σου.

Καί, ἀνάψας λαμπάδα τινὰ, τὴν ὁποίαν μεθ' ἐαυτοῦ ἔφερεν, ἐπλησίασεν αὐτὴν εἰς τὰς ἐξ ἀχύρου καὶ ἐκ λινοῦ ὑφάσματος σκηνάς καὶ μετέδωκεν εἰς αὐτάς τὸ πῦρ.

— Ἐλθετε, κατηραμένοι, ἔλθετε.

Καὶ τὸ μέτωπον τοῦ ἀνθρώπου τούτου ἐξήστραπτεν ὑπὸ τοῦ φωτός καὶ ὁ σταυρός του, ὅστις ἔφερεν ἐπ' αὐτοῦ κατηλωμένον τὸν μάρτυρα τοῦ Γολγοθᾶ, ἀντηνάκλα ἀκτῖνας οὐρανοῦ φωτός.

Τότε ἠκούσθησαν φωναὶ καὶ βλασφημίαι, δάκρυα ἄμα καὶ γέλωτες. . . Εἶτα δὲ ἅπαντες ἐκεῖνοι οἱ κακοῦργοι ὤρμησαν ἐκτὸς τῶν σκηνῶν· ἀλλ' ὁ ἅγιος ἄνθρωπος ἔτρεξε πάραυτα κατ' αὐτῶν, κρατῶν ἀνὰ χεῖρας ἀνημέμενην τὴν λαμπάδα του, καὶ μετέδωκεν εἰς τὸ σῶμά των τὸ πῦρ.

— Ἐλθετε, κατηραμένοι, ἀνέκραξεν, ἔλθετε!

Μετὰ δὲ τοῦτο, τὸ πᾶν ἐξηφανίσθη· ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδία κατεκυλίσθησαν ἐντὸς τῆς ἀβύσσου ἐκείνης, ἣν ὁ Θεὸς προώρισται ὡς αἰώνιον αὐτῶν τάφον.

Ὅτε δὲ τὸ ἔργον τοῦτο συνετελέσθη, ὁ ἅγιος ἄνθρωπος ἐγονυπέτησεν καί, ἀφοῦ ἐπὶ ὦραν προσνυχίθη, ἀπεκοιμήθη νήδυμον καὶ γλυκύτατον ὕπνον.

Ἡ παραδόσις προσθέτει εἰσέτι ὅτι, ἐνῶ ἐκοιμάτο, ἄγγελοι κατήλθον ἐξ οὐρανοῦ καὶ μετέφερον αὐτόν, ὡς πάλαι ποτὲ τὸν Μωϋσῆν, ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Ὑψίστου, καὶ οὐδέποτε πλέον ἠκούσθη τι περὶ τοῦ ἁγίου ἐκείνου γέροντος.

Γ'

Ἡ οἰκογένεια Δουνῶ ἐκάθητο δειπνῶσα περὶ μικρᾶς τινος τραπέζης. Ἡ γραῖα Γερτρούδη ἐσιώπα, κατὰ τὸ σύνηθες, ἡ δὲ Μάρθα εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων.

— Πάτερ μου, εἶπεν ἐπὶ τέλους διὰ φωνῆς συγκεκινημένης, μή με βιάζεστε τόσον... δὲν θέλω νὰ σε παρκαλοῦσω. . .

— Ἀλλὰ διατί αὕτη ἡ ἐπιμονὴ σου;

— Διότι δὲν τὸν ἀγαπῶ!

— Τί σημαίνει! . . . Εἶνε ἐξαιρέτος νέος καὶ τῷ ἔδωκα τὸν λόγον μου.

— Λοιπὸν δὲν εἶμαι θυγάτηρ σου, πάτερ μου;

— Ἀλλὰ φροντίζω διὰ τὴν εὐτυχίαν σου, κόρη μου, καὶ δι' αὐτὸ θέλω νὰ τον νυμφευθῇς.

— Προτιμῶ μᾶλλον ν' ἀποθάνω, πάτερ μου!

— Λοιπὸν τόσῳ μισεῖς τὸν *Ἡλίαν*; Τί σ' ἔκαμν;

— Ἀλλοίμονον! δὲν ἠξέυρω οὔτε κ' ἐγώ, ἀλλ' ἡ παρουσία του τόσῳ μὲ τρομάζει. . .

— Ἔστω, δὲν σε βιάζω ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀλλὰ σοὶ δίδω προθεσμίαν διὰ νὰ σκεφθῇς μέχρι τῶν Χριστουγέννων.

Καὶ ἡγέρθη ὅπως ἀνοίξῃ τὴν θύραν διὰ νὰ εἰσέλθῃ καθαρὸς ἀήρ ἐντὸς τοῦ δωματίου.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ γέρον Λουνδοβίκος ἤνοιγε τὴν θύραν, ἀνθρωπὸς τις ἔτρεχε δρομαίως πρὸς τὸ ἀντίθετον αὐτῆς μέρος. Ἦτο ὁ *Ἡλίας*, ὅστις εἶχεν ἀκούσει τὰ πάντα. . .

Ἐπεται τὸ τέλος.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθέρως ταχ. τελῶν]

Στεφάνου Θ. Σέρου: **Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ**, ἥτοι *Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει*. Ἐκδόσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἣ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα *Ἡ Καταστροφὴ τῶν Γερριτσάρων*, Τόμοι 2. . . Δραχ. 5. [5,50]

Στεφάνου Θ. Σέρου: **Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως**, μυθιστορία εἰς δύο τόμους ὁγκώδεις. . . Δραχ. 4. [4,50]

Γεωργίου Α. Βαλαβάρη: **Διηγῆματα**, κομψὸς τόμος περιέχων 8 διηγῆματα. . . Δραχ. 1. [1,20]

Αἰμιλίου Ζολᾶ: **Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας**. . . Δραχ. 3. [3,30]

Γεωργίας Σάνδης: **Ἀἰὼν Ἀεὼν**, μετάφρασις *Ι. Ἰσιδ. Σκυλίση*. . . Δραχ. 1,50. [1,80]

Αἰμιλίου Ρισβούργ: **Τὰ Δύο Αἶνα**. Δρ. 1,60 [2]

Κομῆσεως Δάς: **Ἡ Ὁραία Παρισινὴ** λπ. 60. [70]

Γρηγορίου Δ. Σεροπούλου: **Τὸ Τριακοσιᾶ-δραχμὸν Ἐπαθλόν**. . . λπ. 50. [60]

Παύλου Μαρτερά: **Υγιεινὴ**, μετάφρασις *Ν. Ἀξελὸβ*, ἱατροῦ. . . Δραχ. 4. [4,30]

Νικολάου Σαράντη (μαγείρου): **Σύγγραμμα Μαγειρικῆς**. . . Δραχ. 4. [4,30]

Δημοσθένους Ν. Βρατσάνου: **Τρεῖς μῆνες παρὰ τῇ Δουκίᾳ τῆς Πλακεντίας**, φυλλάδιον Α'. . . λπ. 40. [45]